

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/81/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2508212413
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2508212413.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Jána Mihala a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci navrhovateľky: X. H., nar. XX. K. XXXX, bytom K. R. C., X. XXX, zast. advokátom: JUDr. Jozef Dudzík, Topoľčany, Škultétyho 1597/7, proti odporcovi: K. H., nar. X. S. XXXX, trvale bytom ako navrhovateľka, t. č. S. L. R., L. R., K. X, W., o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým: Q. H., nar. XX. A. XXXX a K. H., nar. XX. A. XXXX, obom bytom ako navrhovateľka a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 2. augusta 2011, č. k. 8C/23/2008-158 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zastupovania a správy majetku maloletých potvrdzuje.

V napadnutej časti výživy rozsudok súdu prvého stupňa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Nariaďuje predbežné opatrenie, na základe ktorého je odporca povinný každej z maloletých platiť predbežne výživné vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované neplnoleté dieťa podľa osobitného zákona a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku vopred k rukám navrhovateľky.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. rozviedol manželstvo navrhovateľky a odporcu, uzavreté 17. júna 2000 a bližšie identifikované príslušným čiastkovým výrokom rozsudku; II. obe maloleté zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky a obom rodičom zveril oprávnenie tieto zastupovať a spravovať ich majetok (v tomto prípade inak s nadbytočnou identifikáciou detí aj vo výroku rozsudku ich dátami narodení, hoci takýto údaj má miesto už v úvodnej časti rozsudku - pozn. odvolacieho súdu); III. odporcovi uložil povinnosť „prispievať na výživu“ (správne „platiť výživné“) každej z maloletých sumou 50 eur mesačne, u oboch počnúc právoplatnosťou rozsudku vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky; IV. styk odporcu s maloletými neupravil a V. vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil v časti osobnej starostlivosti o maloleté právne ust. § 24 ods. 1 a 2 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom nezistením žiadnych nedostatkov v doterajšej starostlivosti navrhovateľky o deti, ktorá sa o tieto stará i po rozvrate jej manželstva s odporcom (zapríčineného podľa súdu prvého stupňa odcudzením sa manželov pre nezáujem odporcu o rodinu, prerušením manželského spoluzitia už v roku 2004 a odsťahovaním sa odporcom zo spoločnej domácnosti v apríli 2008); v časti zastupovania maloletých a správy ich majetku rozhodnutie bližšie neodôvodnil (vecne ani právne) a v časti výživy ho napokon odôvodnil právne ust. § 62 ods. 1, 2 a 4, § 75 ods. 1 a § 76 ods. 1 Zák. o rodine a vecne prakticky len tým, že tu nešlo vychádzať z obsahu skoršieho rozhodnutia vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým (z jeho rozsudku - rozumej rozsudku Okresného súdu Piešťany z 18. februára 2010 č. k. 5P/27/2009-208), pretože v čase vydania takéhoto skoršieho rozhodnutia sa odporca

nachádzal na neznámom mieste a súd nemal vedomosť o jeho aktuálnom príjme a tým, že ani v tejto veci sa síce príjem odporcu ani jeho výdavky nepodarilo zistiť, avšak tento sa do výkonu trestu odňatia slobody, kde nepracuje a nemá žiadny mesačný príjem (bol alebo nebol teda tento zistený? - otázka odvolacieho súdu) dostal vlastným zavinením a ja pre vážne zdravotné problémy K. nebol dôvod pre len minimálne, ale mierne vyššie výživné.

Proti tomuto rozsudku len v časti zastupovania a správy majetku maloletých, ako aj v časti výživného na ne podala včas odvolanie iba navrhovateľka, navrhujúc pritom zmenu rozsudku v napadnutých častiach tak, aby I. oprávnenie zastupovať maloleté a spravovať ich majetok bolo zverené len jej a II. odporcovi bola uložená povinnosť platiť výživné Q. v sume 166 eur mesačne a K. v sume 249 eur mesačne. V prípadoch oboch odvolaní spochybnených častí rozsudku namietala vyvodením z vykonaných dôkazov nesprávnych skutkových zistení i nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) a v časti zastupovania a správy majetku i absolútnou nepraktičnosťou a nerealizovateľnosťou takejto podoby rozhodnutia (pre trestné stíhanie i uväznenie odporcu, s ktorým je tak akákoľvek spolupráca vylúčená), pričom nevidí (odvolateľka) žiaden právny ani iný dôvod na spoločné zastupovanie a správu majetku detí oboma rodičmi; v časti výživy potom nesúhlasila s názorom súdu prvého stupňa o potrebe odchýlenia sa od skoršieho rozhodnutia, pretože toto bolo vydané krátko pred rozhodnutím o rozvode, k žiadnej podstatnej zmene pomerov v neskoršom období nedošlo (resp. ak aj áno, nanajvýš v smere zhoršenia jej ekonomickej situácie pri nemožnosti odporcu ťažiť zo spáchania ním úmyselného trestného činu a pobytu vo výkone trestu) a za stavu neplatenia odporcom žiadneho výživného určenie nižšieho výživného povedie aj k zníženiu štátom poskytovaných súm náhradného výživného (čím sa paradoxne dostane do horšej situácie, než keď rozvedená nebola).

Odporca v časti zastupovania a správy majetku maloletých odvolací návrh nepodal, v časti výživy sa potom pripojil k požiadavke nastolenej odvolaním (v tomto prípade však bez čohokoľvek, čím by aspoň spravdepodobnil, nieto ešte preukázal schopnosť na platenie navrhovateľkou požadovaného výživného).

Opatrovník navrhol odvolaniu navrhovateľky vyhovieť v celom rozsahu, i on bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov pre takýto postup.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ O. s. p. vec v medziach odvolania, teda na jednej strane len pokiaľ šlo o výslovne napadnuté rozhodnutia rozsudkom o zastupovaní maloletých a o správe ich majetku, ako aj o ich výžive, na druhej strane potom vo vzťahu k takýmto zložkám celého súboru (komplexu) rodičovských práv a povinností k maloletým deťom v celom rozsahu (pretože tu konanie bolo možno začať i bez návrhu a v takomto konaní súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na konkrétny spôsob úpravy, ako ani odvolacími návrhmi, na čom nič nemení ani spojenie konania o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom pre čas po rozvode manželstva ich rodičov s konaním o rozvode - tu pre prípad záujmu por. i § 113 ods. 1 O. s. p.) a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní v neprítomnosti riadne predvolaných 1. advokáta navrhovateľky, 2. odporcu a 3. zástupcu opatrovníka (ktorí neprítomnosť ospravedlnili a rovnako všetci požiadali o prejednanie veci v ich neprítomnosti, čím bola logicky vylúčená i žiadosť kohokoľvek z nich o odročenie pojednávania, tým skôr nie z dôležitého dôvodu) a dospel k záveru, že napádaný rozsudok treba považovať za vecne správny len v napadnutej časti zastupovania a správy majetku maloletých detí (v tomto prípade navzdory neposkytnutiu okresným súdom žiadneho odôvodnenia ním zvoleného riešenia) a naopak za nesprávny v časti výživy (kde naopak isté dôvody v odôvodnení rozsudku poskytnuté boli, tieto však nešlo prijať).

Pokiaľ šlo o otázku zastupovania maloletých a správy ich majetku (v súvislosti so zverením oboch detí do osobnej starostlivosti navrhovateľke), tu by síce podoba odôvodnenia príslušnej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa bola tým, čo by ponúkalo k zrušeniu rozsudku (pre evidentné zaťaženie tzv. finálneho produktu činnosti okresného súdu vadou podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., teda jednou z variácií na postup odnímajúci účastníkom konania reálnu možnosť konať pred súdom, spočívajúcou v

nepreskúmateľnosti tu diskutovanej časti rozhodnutia), odvolací súd však mal za to, že v tejto konkrétnej veci by takéto riešenie odporovalo záujmu na čo najrýchlejšej stabilizácii úpravy rodičovských práv a povinností k deťom (v rozsahu, v akom to použiteľné výsledky konania pripúšťali), ak navyše odvolacie námietky v tejto časti nebolo možné prijať a rozhodná právna úprava je tu svedectvom priameho opaku odvolaním tvrdeného.

Podľa § 28 ods. 1 Zák. o rodine súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä a/ sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa,

b/ zastupovanie maloletého dieťaťa a c/ správa majetku maloletého dieťaťa; podľa odseku 2 vety prvej tu citovaného paragrafu rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia a podľa odseku 3 potom rodičovské práva a povinnosti vykonáva jeden z rodičov, ak druhý z rodičov nežije, je neznámy alebo ak nemá spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu, čo platí aj v prípade, ak jeden z rodičov bol pozbavený rodičovských práv a povinností, ak mu bol výkon takýchto práv a povinností obmedzený alebo tento bol pozastavený.

Podľa § 35 Zák. o rodine (inak ustanovenia nazvaného „Rozhodovanie súdu pri nezhode rodičov“) ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vystaňovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

Zhora citované ustanovenia sú práve tým zákonným rámcom, v ktorom sa má pohybovať i súd rozhodujúci o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom v súvislosti s rozhodovaním o rozvode manželstva rodičov takýchto detí. Z celého komplexu práv a povinností rodičov tu úprava v § 28 ods. 1 Zák. o rodine (majúca povahu len príkladného alebo tiež demonštratívneho, teda neuzavretého výpočtu a zároveň dopĺňajúca úpravu z ust. § 24 ods. 1 zákona) zdôrazňuje tri práva a im zodpovedajúce povinnosti, ktorými sú osobná starostlivosť o dieťa, jeho zastupovanie a správa jeho majetku. Kým u osobnej starostlivosti (podľa terminológie v niekdajšom zákone o rodine č. 94/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení „výchovy“) je po rozvode manželstva rodičov dieťaťa, prerušení nimi spolužitia a obvykle i nadviazaní niektorým z rozvedených manželov či aj oboma tiež nového partnerského zväzku spoločný výkon práv a povinností z povahy veci vylúčený (nech aj súčasná úprava je na rozdiel od tej niekdajšej, predpokladajúcej výkon osobnej starostlivosti len zo strany jedného rodiča s logickým ústupom toho druhého, podstatne liberálnejšou - v smere uzákonenia i možnosti rozhodnutia o striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, ako to má na mysli § 24 ods. 2 Zák. o rodine, tu por. i čl. I ods. 1 a čl. II zákona č. 217/2010 Z. z., ktorými bola takéto možnosť do nášho právneho poriadku zanesená), toto naopak neplatí u zastupovania maloletých detí a správy ich majetku. Tu rozhodná právna úprava predpokladá zachovanie prinajmenšom takej úrovne komunikácie bývalých manželov (čo platí obdobne u nikdy nezosobášených rodičov dieťaťa, tu por. i § 36 ods. 1 Zák. o rodine), pri ktorej je legitímnou požiadavka, aby príslušné práva aj im zodpovedajúce povinnosti ostali zachované obojmi rodičmi dieťaťa - tu inak ale samozrejme nie v podobe bezvýhradného trvania tiež na spoločnom vykonávaní príslušných práv oboma rodičmi dieťaťa (čo príslušné zákonné ustanovenia nevyžadujú), ale len v podobe práva oboch rodičov podieľať sa na výkone zastupovania dieťaťa i správy jeho majetku (úmerne záujmu i možnostiam) a v prípade nezahody o podstatnej veci v takomto smere sa domáhať i rozhodnutia súdu (podľa § 35 Zák. o rodine, obsahujúceho taktiež len príkladný výpočet otázok, považovaných zákonodarcom pri výkone rodičovských práv a povinností za podstatné).

Ak potom existencia práv a povinností na strane oboch rodičov je zákonným pravidlom a sústredenie takýchto práv (v celom rozsahu) len na strane jedného z rodičov iba výnimkou z takéhoto pravidla, uplatniteľnou iba v prípadoch výslovne predpokladaných v zákone (tentoraz ale vo forme úplného, teda výkladom nerozširiteľného výpočtu), pričom o žiaden z takýchto prípadov v prejednávanej veci nešlo (odporca žije, nie je neznámy a nebolo tu nič, z čoho by šlo usudzovať na jeho pozbavenie či aspoň obmedzenie v spôsobilosti na právne úkony, resp. na pozbavenie rodičovských práv a povinností či obmedzenie alebo pozastavenie ich výkonu - ku ktorému inak môže prísť len v samostatnom konaní s takýmto predmetom, pokiaľ na to existuje zákonom predpokladaný dôvod), požiadavka navrhovateľky na

zverenie len jej práva zastupovať deti a spravovať ich majetok bola napriek všetkým možným výhradám voči doterajšiemu prístupu odporcu k manželstvu i výkonu rodičovských práv a povinností právne celkom neobhájiteľnou a tak i bez nádeje na úspech.

To boli dôvody, pre ktoré odvolací súd v dosiaľ analyzovanej časti rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. (ako rozhodnutie len vo výroku správne s potrebou doplnenia dôvodov odvolacím súdom) potvrdil (prvá veta výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu).

V napadnutej časti výzvy potom šlo čiastočne o prípad zaťaženia výsledku konania v prvom stupni už spomenutou vadou podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., čiastočne o prípad nesprávneho (nie celkom úplného) právneho posúdenia veci a do tretice i o prípad neopatrenia si súdom prvého stupňa dostatku skutkových zistení (pre ním zvolené rozhodnutie).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v práve odcitovanom ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa písmena g/ rovnakého ustanovenia spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 alebo z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vykonáva i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia

spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením (pokiaľ pravda nejde o výnimku z takéhoto pravidla, približnú vyššie a uplatniteľnú spravidla pre neexistenciu možnosti rozhodnúť inak než rozhodnutím s pochybným či žiadnym odôvodnením).

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť sporu o tom, že takouto vadou trpel napádaný rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci i v časti výživy (kde navrhovateľka v odvolaní spôsob rozhodnutia taktiež podrobila kritike, v tomto prípade však oprávnenej).

Tu súd prvého stupňa pochybil právne, keď jeho rozhodnutie odchyľujúce sa od skoršieho rozhodnutia o otázke výživy maloletých detí bolo praktickým popretím zásady, podľa ktorej pri rozhodovaní s menej výrazným časovým odstupom po vydaní skoršieho rozhodnutia o rovnakej otázke nie je dôvod odchyliť sa od skoršieho rozhodnutia a podkladom pre opak môže byť iba zistenie zmeny pomerov, pričom v prípadoch obdobných tomu z prejednávanej veci (rozumej pri rozhodovaní o úprave rodičovských práv a povinností v poradí druhým alebo i ďalším rozhodnutím) potrebným bolo buď posúdenie veci aj podľa § 26 Zák. o rodine (ustanovenia zakotvujúceho tú podmienku zmeny rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohody o výkone takýchto práv a povinností, ktorou je, že sa zmenia pomery) a to s celkom jednoznačným ustálením, v čom a odkedy (a či vôbec) nastala zmena pomerov, alebo (ak ide o prípad naznačovaný i napádaným rozsudkom v tejto konkrétnej veci) náprava pochybenia zo skoršieho konania (riadne zistiť skutkový stav) tak, že to bude súd konajúci o úprave rodičovských práv a povinností neskôr, ktorý zistí buď pomery v oboch rozhodných časoch (v čase rozhodovania pôvodným, čiže zmeniť sa majúci i v čase rozhodovania novým rozhodnutím) alebo aspoň pomery v čase svojho rozhodovania spôsobom vylučujúcim pochybnosť o tom, že trvanie na skoršej úprave už nie je udržateľným.

Nič z práve uvedeného sa ale v prejednávanej veci nestalo, keď súd prvého stupňa presvedčivé podanie skutkových zistení, vyplývajúcich z konkrétnych vykonaných dôkazov, nahradil len všeobecnými a to ešte do istej miery protichodnými úvahami (tu por. pasáže o neúspechu snahy zistiť príjem odporcu na jednej strane a konštatovanie, že dotyčný vo výkone trestu odňatia slobody nemá mať žiaden príjem - na strane druhej), z ktorých nielenže nešlo vyvodiť správnosť rozhodnutia práve spôsobom vyplývajúcim z napádaného rozsudku, ale ani to, či bol vôbec zistený skutkový stav a aký záver by použiteľné skutkové zistenia mali podporovať a napokon tu súd vystavujúci kritike skoršie rozhodnutie len zopakoval ním vytýkané pochybenie (keď rovnako svoje rozhodnutie takpovediac „uvaril len z vody“). Pomocou tu pritom nemohlo byť pristúpenie odporcom i opatrovníkom na požiadavky z odvolania navrhovateľky, keďže pre toto ani oni neposkytli žiadne uspokojivé podklady (a prípadné rozhodnutie by tak malo len povahu takého, ktoré by bez akceptovateľného odôvodnenia prenášalo vyživovaciu povinnosť odporcu na štát - navyše so zjavne pochybnou nádejou na následnú vymožiteľnosť štátom poskytnutých súm od výživou povinného).

Odvolaciemu súdu za opísanej situácie preto neostávalo iné, než v prípade rozhodnutia súdu prvého stupňa o výžive rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a čiastočne i písm. h/ O. s. p., ako aj podľa odseku 2 tu zmieneneho ustanovenia zákona zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (keďže odvolacie konanie má povahu konania len prieskumného, v ktorom odvolaciemu súdu prislúcha povinnosť vykonať nanajvýš časovo menej náročné doplnenie alebo zopakovanie dokazovania, nie teda i povinnosť na zaceľovanie takých medzier v skutkových zisťeniach, pri ktorých by si šlo pomôcť tiež príslovečným spojením „viac dier než nedier“).

So zreteľom k očakávateľným ťažkostiam pri riadnom zisťovaní skutkového stavu v príslušnej časti (najmä vo vzťahu k pomerom odporcu) však odvolací súd využil oprávnenie plynúce mu z ust. § 211 ods. 2, § 102 ods. 2, § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a aj bez návrhu na takýto postup nariadil predbežné opatrenie, ktorým odporcovi uložil povinnosť platiť (až do konečného rozhodnutia o otázke výživy) každej z maloletých výživné v nevyhnutnej miere, ktorým v súvislostiach prejednávanej veci treba rozumieť tzv. minimálne výživné podľa § 62 ods. 3 Zák. o rodine, na ktoré je povinný každý výživou povinný rodič bez ohľadu na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery (ktorými 30-imi percentami zo životného minima bola inak v čase rozhodovania odvolacieho súdu podľa čl. I § 2 písm. c/ bodu 2

zákona č. 601/2003 Z. z. v znení opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 181/2012 Z. z. suma 26,65 eur mesačne a od 1. júla 2013 ňou má byť suma 27,13 eur mesačne).

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v naznačenom smere doplniť dokazovanie (pre povahu konania samozrejme i bez návrhov účastníkov na dôkazy), podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť výsledky celého konania a až potom prípadne opätovne rozhodnúť len o veci v časti, v ktorej táto ostala predmetom konania (o výživnom a pre nadobudnutie už právoplatnosti rozhodnutia o rozvode a z ničoho sa nepodávajúce platenie odporcom akéhokoľvek výživného tiež o zročnom výživnom, tu so samozrejým započítaním prípadných platieb na základe predbežného opatrenia), pričom jeho povinnosťou bude takýto ďalší produkt svojej rozhodovacej činnosti na rozdiel od toho týmto rozsudkom čiastočne zrušeného aj odôvodniť v súlade s požiadavkami kladenými na rozsudok ustanovením § 157 ods. 2 a 3 O. s. p.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.